

[Nathalie Lind.]

jeg vi kan blive enige med Lægeforeningen om er til stede, og hvis vi i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om den sociale ankestyrelse kunne udstikke visse retningslinjer for en fælles vurdering og behandling af sociale og sundhedsmæssige synspunkter, tror jeg, vi ville være i pagt med fremtiden.

Derfor er det, jeg beder om nu kun ikke at få et nej; jeg beder om, at vi får mulighed for en åben drøftelse med ministeren af disse spørgsmål, efter at vi har behandlet dem i socialudvalget. Jeg er overbevist om, at både befolkningen og lægerne gerne ser, at vi uden hensyn til den nuværende sagsopdeling kan gå i gang med at løse disse for den enkelte ofte vitale spørgsmål nu.

Med disse ord kan jeg på mit partis vegne give tilsagn om en velvillig udvalgsbehandling.

Valbak: Det forslag om den sociale ankestyrelse, som vi behandler i dag, er et af den slags forslag, som det er overordentlig nemt at kritisere. Hvorfor det? Jo, simpelt hen, fordi der gives mange løsningsmuligheder vedrørende ordninger af den slags, som vi her behandler. Det gælder både det generelle og detaljerne; der er altså ikke nogen kritik i, hvad jeg startede med at sige.

Derimod vil jeg bruge det som indgang til at sige, at vi har en del bemærkninger om lovforslaget, som vi vil fremføre her og senere i udvalget, og det gælder både i det større og i det mindre. Vi fremsætter en del af disse bemærkninger i bevidstheden om, at de repræsenterer løsningsmuligheder, som må prøves i udvalget over for dem, der nu engang er valgt i forslaget, med andre ord løsninger, som vi ikke på forhånd stempler som bedre end ministerens, men på den anden side som nogle, der fuldt ud er tungtvejende nok til at gå på vægten. Nogle af mine bemærkninger repræsenterer dog synspunkter, som vi — det siger jeg med det samme — gerne vil søge at vinde tilslutning til.

Det første hovedspørgsmål, jeg ser i denne sag, er dette: skal vi overhovedet have en ankestyrelse? Socialreformkommissionens betænkning giver en række argumenter for, at man bør vælge et sådant særligt organ for anke i sociale sager fremfor at

vælge domstolene. Vi tilslutter os de synspunkter, der ligger bag begrundelsen for at vælge den sociale ankestyrelse og dermed også konklusionen: vi mener, at vi skal have en sådan ankestyrelse.

Jeg vil gerne fremhæve en af de begrundelser, der er anvendt af socialreformkommissionen, og det er den brede helhedsvurdering, som man kan få frem ved at etablere en sådan ankestyrelse. I bemærkningerne til § 9 står der, at styrelsen kan træffe en hvilken som helst afgørelse inden for lovgivningens rammer, altså også beslutte alternative hjælpemuligheder, sådanne, som klageren end ikke har drømt om at ønske sig. I behandlingen indgår altså ikke blot traditionelle retssynspunkter, men i høj grad dynamiske synspunkter: hvordan skal vi løse denne klients problem ud fra helhedssynspunktet om anvendelse af det samlede sæt af hjælpemuligheder? Jeg fremhæver dette, fordi der er to ting, jeg i den forbindelse gerne vil sige noget om. Hvis vi nemlig — og det er det første — skal leve op til de høje forventninger, må det være sådan, så vidt jeg kan se, at det forudsætter en bred vifte ikke bare af hjælpemuligheder, men også af sagkyndige konsulenter i den faste stab, ikke mindst de dygtigste idéfolk på det sociale og det socialmedicinske område; ellers bliver det mundsvejr. Jeg vil gerne stille det spørgsmål: er ministeren enig i, at det, jeg sagde her, er en logisk konsekvens af udformningen af § 9?

Det andet, jeg vil omtale i denne forbindelse, er: når vi siger ja til en social ankestyrelse med begrundelsen, at en bred helhedsvurdering bliver mulig, ja, så har det en anden konsekvens. Den vil jeg gerne sige lidt om. Før den nuværende ankeinstans blev indført inden for arbejdsløshedsforsikringen, havde vi et arbejdsnævn, og det sad jeg selv i, indtil det blev nedlagt. Det arbejdsnævn besad alle de dårlige egenskaber, som socialreformkommissionens betænkning opregner at sådanne nævn har eller kan have. Der var medlemmer i dette nævn, som var med til at afgøre sagen også i underste instans, omtrent. Formanden sad selv som den, der afgjorde tingene i den senere klageinstans forud for nævnets afgørelse, og politikere var sågar med til at træffe afgørelse i nævnet, hvad jo også er en pestilens efter